

Arrest

nr. 96 118 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 februari 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 juni 2012 wordt de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 28 augustus 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 17 september 2012 en vormt het voorwerp

van een afzonderlijk schorsings- en annulatieberoep (rolnr. 109 954) dat aanleiding gaf tot arrest nr. 96 117 van 30 januari 2013.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof ten aanzien van verzoeker op 28 augustus 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13, die betekend werd op 17 september 2012. Zij vormt de bestreden beslissing die, overeenkomstig artikel 51/4, §3, juncto §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, onder meer als volgt gemotiveerd werd:

"(...) Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

(...) 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd (...)".

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Zij betoogt als volgt in haar nota met opmerkingen:

"1. Gebonden bevoegdheid

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing gesteund werd op art. 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd".

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van art. 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit. Verzoekende partij betwist niet in het Rijk te verblijven langer dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 Vreemdelingenwet. Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan verzoekende partij dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van art. 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 verzoeker opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Bij gebreke aan het rechtens vereiste belang is de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk.

2. Herhaald bevel

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd op 28 februari 2012.

Bij arrest 82.788 van 11 juni 2012 verwierp de Raad voor vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 februari 2012.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 februari 2012 is bijgevolg definitief en uitvoerbaar.

Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt en voor hem geen nut oplevert.

De vordering tot schorsing en het bevel om het grondgebied te verlaten zijn onontvankelijk bij gebrek aan belang."

2.2. De Raad dient op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het

EVRM, te meer daar het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten getroffen werd na behandeling ten gronde van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, die ingediend werd na de afsluiting van de asielpcedure. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De opgeworpen exceptie dient derhalve te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op, *“schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de schending van artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

“Art 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn” ;

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud, die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

De motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;

MIJNHEER H.S. lijdt immers aan aan een posttraumatische stress-stoomis. In het Frans verklaart de psychiater “ Traumatisme schizoeffectif, de type bipolaire I, sévère avec caractéristiques psychotiques (plusieurs bouffées délirantes paranoïde) » ±

MIJNHEER H.S.heeft nodig van een behandeling van een onbepaalde duur.

Een ernstig risico van ZELFMOORDPOGING inhoudt een reëel risico voor de leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling van de verzoekende partij. Inderdaad zijn patiënten met een posttraumatisch syndroom (Zoals MIJNHEER H.S.) onderhevig aan suïcidale gedachten na enkele maanden hebben, of zelfs tot een zelfmoordpoging plegen.

De medische toestand van MIJNHEER H.S.is dramatisch bij terugkeer naar haar land van herkomst omdat het niet alleen zal er niet goed behandeld worden, maar hoe groter de kans op het geweld van haar man lijden.

Dat hij een verblijfsaanvraag ingediend heeft voor meer dan 3 maanden op basis van het artikel 9ter;

Dat deze aanvraag ontvankelijk verklaard werd;

Dat later deze aanvraag ongegrond verklaart werd;

Dat een verhaal in nietigverklaring en in schorsing ingediend werd bij uw Raad tegen deze beslissing 9ter;

Daarvan uitgaande, de betwiste beslissing dient nietig verklaard te worden. Dat daarnaast, uw Raad gevraagd werd dit huidig verhaal samen te voegen aan dat van de weigering van de aanvraag 9ter, de twee verhalen intiem gebonden zijnde, om zich te verzekeren dat een beslissing, in respect met een goede administratie van de justitie, ten overstaande van de verzoekster genomen zal worden;

Gezien dat de betekening van de betwiste beslissing nauw verbonden is aan de beslissing van weigering van de aanvraag 9ter, dat de werkelijke oorzaak is voor het bevel om het grondgebied te verlaten;

Dat ten gevolge aan zeer zware problemen van geestestoestand, MIJNHEER H.S.zeker niet in staat is om te reizen en noch minder om naar haar oorsprongland terug te keren;

Dat gezien zijn gezondheidstoestand verbonden is aan wat er in zijn land gebeurd is, hij op elk ogenblik een verergering zou kunnen kennen van zijn psychotische symptomen;

Dat het dus van het hoogste belang is - en zeker vitaal - dat hij nog gedurende een bepaalde tijd in België gevolgd zou worden;

De medische situatie is dramatisch bij terugkeer naar zijn land van herkomst omdat het er niet goed zal behandeld worden

Bij gevolg, is het bevel het grondgebied te verlaten gelijkwaardig aan een flagrante schending van het artikel 3 van de E.C.R.M. door het feit dat Mevrouw K.R. niet redelijk verzorgd zal kunnen worden en zelfs zou kunnen overlijden ten gevolge aan deze zware aandoening door gebrek aan behoorlijke medische zorgen.

Gezien de verschillende aangehaalde elementen dient de genomen betwiste beslissing geschorst en vernietigd te worden."

3.2. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 8 EVRM aangezien verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling schendt.

3.3. Er dient op gewezen te worden dat de bestreden beslissing ertoe strekt verzoekers illegale verblijfs-situatie vast te stellen. Zij werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zij steunt dus op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond wordt verklaard. Verzoeker brengt niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij op illegale wijze in het Rijk verblijft.

3.4. Uit de in punt 1.3. bedoelde beslissing van 28 augustus 2012 blijkt dat op grond van een advies van de arts-adviseur geoordeeld werd dat de benodigde medische zorgen voor verzoekers aandoening beschikbaar en toegankelijk zijn in verzoekers land van herkomst. Op grond hiervan wordt geconcludeerd:

"Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

3.5. Er dient op gewezen te worden dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Door te poneren dat zijn toestand "dramatisch" zal zijn bij terugkeer naar zijn land van herkomst omdat hij er niet goed behandeld zal worden, waarbij plots gewag gemaakt wordt van het risico op overlijden van een mevrouw K.R., en dat het "duidelijk is" dat bij terugkeer zijn geestelijke gezondheid zal verslechteren, toont verzoeker geen schending aan van artikel 3 EVRM.

3.6. Ten slotte kan in dit verband nog nuttig gewezen worden op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Het feit dat een beschikbare behandeling mogelijkwijds minder toegankelijk is in het land van terugkeer dan in de staat op wiens grondgebied de vreemdeling zich bevindt, is op zichzelf geen doorslaggevend element in de beoordeling van het EHRM (zie EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing, EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04,

Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)), Het gegeven dat de behandeling van verzoekers aandoening in zijn land van herkomst mogelijk niet van hetzelfde kwalitatief niveau zal zijn als in België, kan op zich evenmin een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengen. In dit verband kan verwezen worden naar het arrest van het EHRM van 27 mei 2008, Grote Kamer in de zaak N. t. Verenigd Koninkrijk, waarin gesteld werd: “*La décision d'expulser un étranger atteint d'une maladie physique ou mentale grave vers un pays où les moyens de traiter cette maladie sont inférieurs à ceux disponibles dans l'Etat contractant est susceptible de soulever une question sous l'angle de l'article 3, mais seulement dans des cas très exceptionnels, lorsque les considérations humanitaires militant contre l'expulsion sont impérieuses*” en “*l'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. Conclure le contraire ferait peser une charge trop lourde sur les Etats contractants.*” (§§ 42 en 43 van het arrest; vrije vertaling: “*Vreemdelingen, die het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel kunnen in principe geen verblijf in die lidstaat opeisen om te kunnen blijven genieten van de medische, sociale of andere vormen van bijstand en diensten aangeboden door de lidstaat. Het feit dat verzoekers levensverwachting op significante wijze wordt ingekort is op zich onvoldoende om te besluiten tot een schending van art. 3 EVRM. De beslissing tot verwijdering van een vreemdeling, die lijdt aan een serieuze mentale of psychische ziekte, naar een land waar de faciliteiten voor behandeling van die ziekte minderwaardig zijn in vergelijking met deze van de verwijderende lidstaat, kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van art. 3 EVRM uitmaken, met name wanneer de menswaardige motieven tegen een verwijdering dermate ernstig/dwingend zijn.*” en “*art. 3 EVRM impliceert niet dat een lidstaat de plicht heeft om deze ongelijkheden te nivelleren door de verstrekking van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan alle vreemdelingen zonder verblijfsrecht. Er anders over oordelen zou een te zware last op de schouders van de lidstaten leggen.*”).

Het EHRM oordeelde in het voormeld arrest van 27 mei 2008 tevens dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt in beginsel niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM op te leveren. Enkel dus “*in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk, bevestigd in de zaak EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10, Y.-E.M. t. België). Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij zich, gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken, in een dergelijk uitzonderlijk geval bevindt.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA